

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 25/10 88. Første behandling 1/11 88. Betænkning 25/11 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

Der er nu gået hele 26 dage, siden Folketinget sidst havde lejlighed til at drøfte kartoffel-skatten. Dengang var det L 47, som blev færdiggjort, og bevares, det var et givtigt og nyttigt forslag, der i hvert fald bragte nogle fremskridt ind i denne forunderlige verden, men med en debat, som først og fremmest var fokuseret på den kartoffelskat, som planlægges opkrævet i 1990. Og med den dynamik, der præger dette sagsområde, tør vi vel nok sige, at det var knap så interessant, hvad man i grunden sagde om, hvad der skal ske i 1990.

Men nu behandler vi det, der skal ske inden for det næste par uger, nemlig problemet med de opkrævninger, der nu skal spredes rundt som førjulegaver til anden eller tredje søndag i advent, hvor mange lys der nu er tændt rundt omkring i hjemmene, når hilsenerne fra skatteministeren dumper ind på gulvmåtterne om nogle dage eller måske et par uger. Og det tør nok siges, at her er grund til at anvende særdeles skærpet agtpågivenhed.

Det er taknemligt, fordi formanden for Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg venligst har henledt min opmærksomhed på en artikel, som hr. Stavad har skrevet i et tidsskrift, der hedder »Den grimme ælling«, vistnok af konservativ observans. Der foretager hr. Stavad en historisk gennemgang af denne sag, og jeg skal tillade mig i denne gyser at springe ind – det er på side 30 i det nys udkomne novembernummer af tidsskriftet – hvor hr. Stavad er kommet frem til sommeren 1988, og herom skriver han så fuldstændig korrekt:

»Til gengæld måtte alle erkende, at loven var tilfældig, uretfærdig og umulig at administrere, da opkrævningerne blev udsendt i juli måned 1988. Fejlene var mangfoldige . . . . «.

Det er altså netop det, vi nu beskæftiger os med. De opkrævninger, som blev udsendt i juli måned 1988, er netop dem, som nu skal have repræsentation inden for det næste par uger, hvor man altså skal til at udsende ganske tilsvarende opkrævninger, og der er ikke i de siden forløbene fire måneder sket noget som helst, som kan føre til, at de opkrævninger, der nu skal udsendes, adskiller sig fra det, som hr. Stavad skildrer med disse ord om, at de var tilfældige, uretfærdige, umulige at administrere og med mangfoldige fejl. Det er det, der vil være tilfældet med de opkrævninger, som nu bliver udsendt inden for det næste par ugers tid.

Bevares, der er da sket noget på området, idet antallet af opkrævninger er blevet halveret, og det vil sige, at det bliver knap nok en halv million opkrævninger, måske i størrelsesordenen 400.000 opkrævninger, der bliver udsendt med alle de ulemper, som hr. Stavad fuldstændig med rette har påpeget.

Men disse opkrævninger bliver altså udsendt, og når man på det nærmeste har halveret antallet af opkrævninger, kan det jo nok siges, at det er den forkerte halvdel, man har smidt væk. Man har nemlig smidt dem væk, som kun var på nogle få hundrede kroner, altså noget, der trods alt var til at bære, mens derimod de store opkrævninger på 15.000 kr., 50.000 kr., 90.000 kr., 120.000 kr. osv., dem udsender man stort set stadig væk, og det er meget betragtelige opkrævninger, som kan gøre et gevaldigt indhug i familieøkonomien hos måske 100.000 husstande eller mere.

Det er det, der vil komme til at ske, for de bundgrænseforhøjelser og lign., som fandt sted, spiller jo en relativt ubetydelig rolle for de mennesker, der nu skal have opkrævningerne, og der er ikke nogen som helst grund til at formode, at de, der nu får opkrævningerne, i højere grad opfylder intentionerne med loven fra oktober 1986, hvis der var nogen intentioner overhovedet.

Der er altså ikke nogen som helst grund til at tro, at den halvdel, der nu rammes af afgiftsopkrævningen, i højere grad har haft et stort privatforbrug el. lign. Tværtimod er det dem, der virkelig er ramt af rentebyrden, og ikke dem, som eventuelt har kunnet tillade sig et stort forbrug og så har fået en bagatelagtig nettorenteudgift. Der er jo netop tale om, at de, der er nogenlunde velbeslædede og har kapitalind-